

[Poul Møller.]

dæmpning af den almindelige økonomiske aktivitet, der fandt sted ved forliget, den fremme af den private opsparing, som fandt sted, og den omlægning af beskatningen fra indkomst til forbrug, der finder sted. Alt det tillader den højtærede handelsminister sig, efter at vi i måneder har forhandlet om disse ting — ikke på oppositionens initiativ og ikke efter vore ønsker, men fordi regeringen ønskede et forlig med oppositionen i denne sag — at betegne som det dumme forlig, det dumme kompromis!

Og vedrørende den forbandede oms, som handelsministeren omtaler: vi ved, at handelsministeren ville have foretrukket detailoms på alt, men tror han, at der, hvis levnedsmidlerne var medtaget i omsætningsafgiften, var blevet mindre uro i øjeblikket på arbejdspladserne? Tror han, at det ville have lettet administrationen af omsætningsafgiften, hvis den var blevet spredt ud på 130 000 virksomheder i stedet for på 25 000, og er han ikke vidende om, at vi, når vi går ind i fællesmarkedet, er nødt til i hvert fald at have en omsætningsafgift i engrosleddet, som vi nu har gennemført?

Enkeltheder kan naturligvis diskuteres, men jeg mener bestemt, at en minister, som ikke meldte sig ved forhandlingsbordet, men først advarede en time før vedtagelsen i dette ting og derefter stemte for alle enkeltheder i forliget, må tage sit ansvar for dette forlig, eller også må han fratræde som minister.

Jeg vil gerne sige til den høje regering, at hvis de perspektiver, den højtærede udenrigsminister gav udtryk for som led i forliget, overhovedet skal have nogen idé, nemlig at der i fremtiden kommer et bedre arbejdsklima i det høje ting, er det en nødvendighed, at de mennesker, der har ansvaret for et sådant forligs administration, ikke landet over fører den agitation, som den højtærede handelsministers udtalelser her er udtryk for. Hvordan skal andre få respekt for vort arbejde, når et medlem af tinget, der oven i købet er minister, bagefter går ud og siger, at det er det dumme, der er lavet? Jeg vil derfor gerne stille den højtærede handelsminister det spørgsmål, om han ikke burde have stemt imod eller burde være gået af som minister, hvis han har den opfattelse, som dette interview giver udtryk for.

Aksel Larsen: Til supplering af mine udtalelser i forgårs vil jeg gøre opmærksom på, at hvis regeringen var gået en anden vej, end den er gået under behandlingen af lovforslaget om økonomisk samordning — altså mellem første og anden behandling og mellem anden og tredje behandling — og havde lavet lovforslaget om, således at det var kommet til at lyde på, at der skulle oprettes et regulært konjunkturforskningsinstitut, ville vi have haft sympati for det, og det ville vi have kunnet give vor støtte.

Regeringen er, som man ved, gået den modsatte vej og har lavet et såkaldt økonomisk samordningsråd, som hverken er fugl eller fisk, og som måske ikke koster så forfærdelig mange penge, men som vi har grund til at mene ikke vil være til nogen praktisk nytte. Vi tror ikke, at skaden ved at lave noget sådant er så kolossal stor, at man ubetinget er nødt til at demonstrere sin modvilje mod det ved at stemme imod, men vi vil da ikke have ansvaret for det, så jeg vil anbefale, at man undlader at stemme.

Det vil jeg gerne anbefale også af den grund, at jeg er ganske klar over, at regeringen ikke har nogen økonomisk politik. Den ved ikke, hvad den vil gøre i det kommende halve eller hele år eller i de kommende to år, og jeg har ikke lyst til at give den blot den lille smule undskyldning, som den ellers kunne komme med om et halvt eller helt år, at den fik jo ikke sit økonomiske samordningsråd, og derfor kunne den virkelig ikke gøre noget. Det er faktisk min begrundelse for at opfordre til at undlade at stemme og for at lade regeringen og regeringspartierne have ansvaret for, at bjerget har barslet og har født en mus.

I øvrigt er det jo klart for os alle, at det økonomiske forlig, man sluttede for 2-3 måneder siden, er der ikke ret mange der har respekt for, og de allerfleste er også klar over, at når man kommer til forligets næste korsvej og skal tage stilling til udskrivningsloven for 1963-64, vil alle forligspartierne støde på de størst mulige vanskeligheder.

Jeg tror ikke, et sådant økonomisk forligs virkninger er afhængige af, hvorvidt der bliver udtalt respekt for det eller ikke udtalt respekt for det. Jeg ved ganske vist, at man en overgang under økonomisk krise i Amerikas Forenede Stater solgte optimistmærker, som folk skulle gå med i frakkeop-